

ویژه اول ماه مه

برخیز ای داغ لعنت خورده

شدن با محصول کاری بود که از او ربوده شده بود، فعالیتی که با آن بیگانه و برای او اجباری شده بود و دیگر به او تعلق نداشت. سرمایه داران، کارگران را با فعالیت و محصول فعالیت خودشان بیگانه کرده و با بهره بری از دسترنج کار کارگران، آنها را به بردگی کشانده اند.

سیر تحولات جهانی که براساس برنامه های مراکز قدرتمند جهان سرمایه داری به پیش میرود، موضوعی پیچیده و پر تضاد، بهمراه تنش های بالفعل و بالقوه است که نمی توان آنرا ساده انگاشت و برپایه یک نقد ساده به چالش کشید.

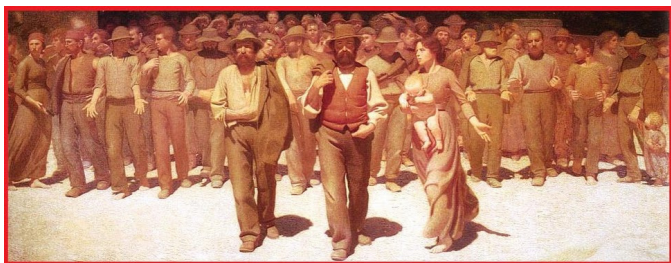
مبنای سیاست های اقتصادی رژیم های حاکم، چه دیکتاتوری و یا دموکراسی بورژوازی، بر اساس سیاست های طرح شده توسط صندوق بین المللی پول، بانک جهانی و امثالهم قرار گرفته است. سیاست های اقتصاد نولیبرالی که نتیجه ای جز گسترش فقر و فلاکت نداشته است، در تمامی کشورهای درحال توسعه و حتی توسعه یافته آثار خودش را نشان میدهد. نمونه های مشخص آن به حراج گذاشتن تمامی منابع طبیعی و انسانی کشورهای نظیر یونان، قبرس، ایرلند هستند که همه هستی شان و آینده فرزندانشان به گرو رفته است و کشورهای کاندید بعدی همچون پرتغال، اسپانیا، ایتالیا و فرانسه در انتظار همین آینده تاریک در صف، بی طاقتی میکنند. این نمونه کشورهایی است که سرمایه جهانی برای کشورهای در حال توسعه، دموکراسی آن را تبلیغ میکند. آیا این چنین شکلی از نظام سیاسی پاسخگوی فقر و بیکاری و نابرابری موجود در سطح جهان است؟ آیا همین نوع از نظام های سیاسی در کشورهای پیشرفته غرب که احزاب سیاسی راست تا چپ در آن فعالیت میکنند، توانسته پاسخی به همه مشکلات موجود در کشور خودشان داده

تاریخ انسان همواره تاریخ مبارزه و تلاش بوده. تلاش برای زندگی بهتر، چه آنزمان که در برابر ناشناخته های طبیعت و برای بقا می آموخت و تجربه میکرد و چه در دوران فعلی که پیچیده گی های آن افزایش یافته. مبارزه برای رفاه، امنیت و آسایش و بعدها با اضافه شدن خواسته برابری، عدالت اجتماعی، آزادی و دموکراسی که همواره مضمون اصلی این تلاش ها، مبارزات و تجارب بدست آمده را تشکیل داده است. مبارزه ای که پایانی ندارد و هرگز دمی باز نمی آید، تلاش برای برانداختن کهنه جهان جور و بند تا از پس آن جهانی ساخته شود که هیچ بودگان همه چیز گردند. تلاش و مبارزه، مفهوم هستی ما را شکل میدهد. در نبود آن زندگی ما چیزی جز روزمرگی و روز مره گی نخواهد بود. یعنی پذیرش شرایط و تن دادن به آن. یعنی تسلیم شدن. یعنی پذیرفتن اینکه ما برده هستیم. یعنی اینکه این اربابان و صاحبان ثروت هستند که برای زندگی تک تک ما تصمیم می گیرند. این یعنی نبودن و نیست شدن. باید که برخیزیم و اساس این بردگی را بر چینیم و جهانی نو در اندازیم. برای خلاصی از بردگی راهی نیست جز آنکه بر این جهان فقر و بندگی شورید تا آنرا دگرگون سازیم.

برخیز ای داغ لعنت خورده، برخیز!

روز جهانی کارگر، نماد جشن اتحاد و همبستگی کارگران و توده کار و زحمت و تمامی مزد بگیران در سطح بین المللی است. نشانگر تلاش و مبارزه جهانی بر علیه بردگی انسان است. انسانی که محصول کار و فعالیت اجتماعی است، فعالیتی که انسان امروزی را بوجود آورده و انکار دست آوردهایش را غیر ممکن میکند. این کار و فعالیت اجتماعی نبود که انسان را به بردگی کشاند، بیگانه

پیامدهای آن گسترش ناهنجاری های اجتماعی و سقوط اخلاقیات جامعه است را بی دریغ در میان مردم تقسیم کرده است. سرکوب دست آوردهای کارگران، زحمتکشان و تشکلاتشان، سرکوب جنبش های اجتماعی و نهادهای نوپای اجتماعی برآمده از پس فروپاشی نظام شاهنشاهی، همه و همه نشان گر این است که کلیه این مشکلات و مسائل اساسی و پایه ای در ایران، همچون نان، رفاه، آزادی، برابری اجتماعی، تنها زمانی حل خواهد شد که تمام قدرت اقتصادی و سیاسی بدست طبقه کارگر و زحمتکشان در شهر و روستا باشد.

باشد؟ آیا نمونه هایی که برشمرده شد نشان نمی دهد که نظام های سیاسی موجود که ادعا می کنند حاکمیت مردم را بواسطه مکانیزمهای رای گیری، انتخابات و مبتنی بر قانون میخواند، سرابی بیش نیستند که از طریق سیاستمداران حرفه ای که بر اساس توافقات از پیش تعیین شده که در احزاب راست و چپ تقسیم شده اند و از مردم میخوانند که در هر دوره چند ساله ای به این سیکل معیوب، رای دهند.

از طرف نمایندگان و فعالین سیاسی - اجتماعی سرمایه و با استفاده از تمامی رسانه ها و ابزارهای موجود، مردم را به بهره جستن از امکانات قانونی و رای گیری و انتخابات، به تغییر و تحولات در جامعه تشویق میکنند و از آنان دعوت میکنند که با گفتن نه به انقلاب و تغییرات ساختاری، کلیت نظام سرمایه را زیر سوال نبرند. اما واقعیت این است که بدون زیر سوال بردن کل نظام سرمایه، چگونه میتوان فقر و بندگی، بی عدالتی و نابرابری را در جهان از میان برد؟

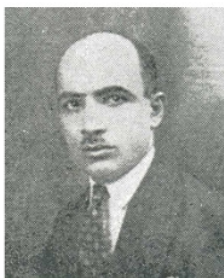
مسئله بر سر قدرت سیاسی است

تاریخچه برگزاری روز جهانی کارگر در ایران

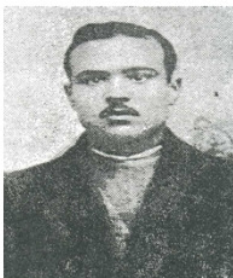
قهرمانان گمنام جنبش کارگری ایران

محمد حسن بهرام قلی منشی
تحدیه کارگران کفلاش 1301

مهدی کهرام مدیر اتحادیه کارگران
کفلاش تهران 1301

سید مرتضی حجازی نماینده کارگران
مطابع تهران 1301

استاد میرزا علی طرفدار مدیر اتحادیه
کارگران بنا خانه تهران 1301

مبارزه بین اردوی کار و سرمایه در واقع بر سر قدرت سیاسی است، برای کنترل. بقول گرامشی "مسئله کنترل، مساله ای است که بورژوازی و طبقه کارگر بر سر آن مبارزه میکنند تا بر توده های مردم رهبری طبقه خود را اعمال کنند". بنابراین صحبت از سیستم بورکراتیک پارلمانی و دموکراسی سرمایه و انتخابات آزاد نیست. صحبت از موضوع اعمال قدرت طبقاتی است. از این رو برخورد به مساله اعمال قدرت کارگری بر وسایل تولید، توزیع و در نتیجه دستیابی به قدرت سیاسی در شکل دولت، جایگاه مبارزه کنونی کارگران و کمونیست ها را مشخص میکند و تفاوت آنها را با عمله و اکراه بورژوازی در هیبت جمهوری خواه، طرفداران انتخابات آزاد و دموکراسی سرمایه نشان می دهد.

در ایران شرایط کارگران و تمامی مزدبگیران هر روز فاجعه بارتر از روز پیش می شود. کشوری که درصد بالای اقتصادش براساس تولید و فروش نفت می چرخد و بجای اقتصاد تولیدی، اقتصاد دلالی، قاچاق و واردات کارکرد دارد و از این رو خواه ناخواه اقتصادش در تمامیت آن در کنترل سرمایه جهانی است و صندوق بین المللی پول، بانک جهانی و ... سیاست های آن را تعیین میکنند.

رژیم سرمایه داری حاکم بر ایران در بیش از سه دهه، فقر، بیکاری، فحشا، اعتیاد و بی عدالتی اجتماعی که

نشریه کنترل کارگری :

برخلاف مصالح ملت با اجانب معاهده عقد کنی، زیرا آن حق راملت بتو نداده است. تو نباید و نمی توانی حکومت را برای شخص خود آلت استفاده قرار داده، اولاد اتباع خودرا وکیل کنی و قوم و خویش خودرادارات دولتی جابجا نمایی.

۱۳۰۱- نمایش کم‌دی اخلاقی درسه پرده به افتخار کارگران در سالن گراند هتل رافراموش نکنید. در بین نمایش استادحسین سیاسی از طرف کارگران تبریک عید به حاضران گفته، بعد اسمعیل حروفچین نطق مختصری از طرف اتفاق جوانان ایراد نمود که با غریو نابود باد ظلم، زنده باد مساوات خاتمه پذیرفت.

۱۳۰۱- اطلاعیه اتحادیه کارگران چاپخانه ها: اتحادیه کارگران مطابع به سمع عموم کارگران می رساند بموجب تصمیمی که به اکثریت آرا اتخاذ شده است اول ماه مه، امروز ۱۱ ثور، به مناسبت عید کارگران با عموم کارگران هم‌آواز و کارگران مطابع تعطیل نموده اند. ۱۳۰۱- نخستین نمایش جمعی به مناسبت اول ماه مه در مسجد سپهسالار به سخنرانی علی آقا کاوه کارگر چاپ. سخنرانی علی آقا کاوه: آقای کاوه نطق بلیغی در معنی اول ماه مه و فواید اتحاد کارگران اظهار و بعد شرحی بر ضد اوضاع حاضر و لزوم اجرای قانون اساسی ایراد کردند. بعد از نطق آقای کاوه استادحسین سیاسی در مورد بدبختی و فلاکت طبقه زارع، کارگر و مظلوم اشراف و نتیجه نگرفتن از مشروطیت و قانون اساسی بیان نمودند. ۱۳۰۱- همزمان با گردهمایی کارگران در مسجد سپهسالار، جلسه ای در مخالفت با کارگران در مسجد برگزار شد که منجر به درگیری میان کارگران و مخالفین گردید.

۱۳۰۱- روزنامه حقیقت: به عقیده ما:

- ۱- فردا باید بدون تأخیر در تمام نقاط ایران حکومت های نظامی لغو شود، زیرا مخالف قانون اساسی است ۲
- ۲- محبوسین سیاسی که به جرم آزادیخواهی یا هر نوع مسلک سیاسی در ایران توقیف شده اند، آزاد گردند
- ۳- جرایدی که تا بحال بدون محاکمات هیأت منصفه در مرکز ولایات توقیف شده اند، منتشر گردند
- ۴- اصول امتیاز روزنامه که برخلاف قانون اساسی است، ملغی گردد
- ۵- نظارت و جلوگیری از هر قبیل آزادیخواه لغو بشود

با نگاهی تیزتر وار به مبارزات کارگران پس از مشروطیت و خواسته های آنان، مشخص میشود که مبارزات کارگران و توده زحمت و کار در طول تاریخ تداوم داشته و استبداد حاکم و ممنوعیت شکل گیری تشکل های کارگری، هرگز نتوانسته است که کارگران را از مبارزه باز دارد و بدلیل همین پیگیری و ثبات است که کارگران ایران همواره خود را در صف اول مبارزه برای آزادی و برابری قرار داده اند. واقعیت امر این است که تاریخ مبارزات کارگران در ایران و جهان نشان داده است که نه از طریق دموکراسی بورژوازی و پارلمانی، صندوق های رای و از طریق انتخابات که توسط جنبش "سبز"ی ها و رفرمیست ها تبلیغ میشود و نه از راه التماس و دعا، نمی شود فقر و بی عدالتی را از میان برداشت، نمی توان زنجیر بردگی و بندگی را پاره کرد و به انسان اعتباری تازه داد. تنها یک راه وجود دارد و آن از طریق انقلاب است. انقلابی که به سرنگونی رژیم سرمایه داری در ایران منتهی شود و طبقه کارگر قدرت سیاسی را از آن خود کند و نان و آزادی را، برابری و عدالت اجتماعی را، دموکراسی و حقوق شهروندی را و شرایط انسانی زیستن را بوجود آورد.

منتخبی از گزارشات برگزاری مراسم روز جهانی کارگر و خواسته ها کارگران در ایران:

۱۲۷۹- اول ماه مه تنهاباشرکت ۱۳ نفر آنهم بطور مخفیانه در شهر باکو توسط ایرانیان.

۱۲۹۹- گرامیداشت روز کارگر در عمارت خیریه تبریز باشرکت شیخ محمد خیابانی و تجلیل از باسکرویل معلم آمریکایی که در جریان جنگ مقاومت تبریز در زمان انقلاب مشروطه به شهادت رسیده بود.

۱۲۹۹- نخستین بار جشن روز کارگر بدست حزب سوسیال دمکرات ارمنی برپا گردید. این جشن برای اعضای حزب برگزار شد.

۱۳۰۱- روزنامه حقیقت: اول ماه مه باید تعطیل شود این تعطیلی هرج و مرج نیست. این تعطیل انقلاب هم نیست، این تعطیل است که باید ملت از حکومت بازور حقوق خود را مسترد دارد. این عید نیست بلکه دادخواهی است. این روزی است که دولت باید موجودیت ملت را بفهمد. باید به حکومت فهماند که تونوکر ملت هستی باید موافق خواست ملت رفتار کنی، تو نمیتوانی از آزادی قلم، آزادی مطبوعات و آزادی اجتماعات جلوگیری کنی، زیرا آن حق مشروع ملت است. تو نباید بدون رضا و خواست ملت

۶- کنفرانس، میتینگ، اجتماعات، تعطیل، در همه جا آزاد باشد

۷- مأمورین دولتی که به آنها اتهام دزدی و خیانت زده شده و اعم از وزیر و وکیل یا مستشارتحت محاکم بیرون آیند

۸- قانون برای تعیین حدود کارگر و کارفرما وضع شود

۹- از تعدیات ملاکین نسبت به رعایا کاملاً جلوگیری شده و قانون معینی برای حدود آنها وضع شود که ملاکین نتوانند بر آنها تحمیل کنند

۱۰- اراضی خالصه بین رعایا تقسیم گردد

۱۱- اصول مالیات برعایدات تعیین شده و مالیاتهایی که تحمیل به فقرا است، ملغی گردد

۱۲- انتخابات انجمن های ایالتی و ولایتی و بلدی (شهرداری) شروع شود

۱۳- ادارات کشوری از اختیار مأموران لشگری خارج شود

۱۴- مسافرت آزاد و جواز ملغی شود

۱۵- در مناسبات تجاری و قوانین گمرکی تجدید شود

۱۶- بطور کامل از مظالم و غارتگری حکام و مأمورین دولت عموماً جلوگیری و در صورت تجدید فجایع آنها، مجازات به آنها داده شود.

Weblog: controlkargari.wordpress.com

E-mail: control.kargari@gmail.com

گرامی باد روز جهانی کارگر

**با امید به کسب قدرت همه کارگران و
زحمتکشان هم درتولید - توزیع و هم
درسیاست**

زنده باد سوسیالیسم